

LEES OOK VAN PAUL VAN LOON

Meester Kikker

De familie R.I.P. – Nooit de buren bijten

Grumor in groep 8

Het Griezelhandboek

Griezelbeelden

Vampier in de school

LEES OOK VAN DOLFJE WEERWOLFJE

Dolfje Weerwolfje (1)

Volle maan (2)

Zilvertrand (3)

Weerwolvenbos (4)

Boze drieling (5)

Weerwolvenfeest (6)

Weerwolfgeheimen (7)

Dolfje Sneeuwwolfje (8)

Een weerwolf in de Leeuwenkuil (9)

Weerwolfbende (10)

SuperDolfje (11)

Weerwolf(n)achtbaan (12)

Weerwolfhooikoorts (13)

Dolfje en Foeksia in het Weerwolvenbos (14)

MeerMonster (15)

Weerwolvensoep (16)

MaanMysterie (17)

GriezelWielen (18)

Dolfje en Noura (19)

Spookweerwolven (20)

Dolfje ontvoerd! (21)

De Drakenberg (22)

www.paulvanloon.nl | www.dolfjeweerwolfje.nl

Paul van Loon

Weg met die krokodil!

Leopold / Amsterdam

*Voor Manisha, die dol is op draken,
dinosaurussen en krokodillen*

AVI M6

Achtentwintigste druk 2020

© 1995/2006 tekst: Paul van Loon

Omslag- en binnenwerkillustraties: Hugo van Look

Omslagontwerp: Caren Limpens

Foto: Tuffcat Media

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7632 6 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

www.kinderboeken.nl

Inhoud

1	Bofkont	5
2	Geen zorgen	10
3	Hartelijk gefeliciteerd	12
4	Even kijken	16
5	Dat wil ik	19
6	Net iets voor jou	22
7	Wacht maar	24
8	In bad	28
9	Niet plat	32
10	Pas maar op!	34
11	Een hagedis	37
12	Moordenaar	41
13	Krokodillentranen	44
14	Een paasei	47
15	Er is een krokodil in huis!	49
16	Dat monster moet weg!	52
17	Mijn huisdier	56
18	Wij komen terug	59
19	Een fort	63
20	Met een ladder	67
21	Soep	70
22	Twee nul	74
23	Ik weet wat ik wil	77
24	Levensgevaarlijk	81
25	Ik kom niet meer thuis	84
26	Een mooie dag	88

I Bofkont

Hoera, ik ben jarig, dacht Bregje.

Dat had ze al gedacht voordat ze haar ogen opendeed.

Vlug mijn kleren aan en naar beneden.

O, ik hoop zo dat ik een hond krijg, 't liefst een sint-bernard. Of een langharige poes. Of een konijn.

Toen zag ze dat er iets op haar nachtkastje stond.

Het was een glazen kom. Een viskom. Er zwom een miezerige goudvis in. Hij was ongeveer net zo lang en net zo dun als Bregjes pink.

Het allerergste was, dat om de kom een rood lint gebonden was. Aan het lint zat een kaartje.

*Hartelijk gefeliciteerd met je verjaardag.
Van je lieve ouders*

Een goudvis!

Bregje kon het nauwelijks geloven.

Ze had beslist geen goudvis op haar lijstje gezet. Ze wilde een dier dat je kon aaien en knuffelen. Dat lekker bij je op bed kwam liggen.

Een goudvis was koud en glad en hij had geen zacht vachtje.

Een goudvis kon je geen kusje op zijn snuit geven.

Je stak toch niet je hoofd in de kom, om met je lippen onder water een vissenmond te zoenen? Als je niet oppaste, zwom hij zo je mond binnen.

Wat... stom van ze!

Bregje begreep er niets van.

Ergens diep binnen in haar begon iets te koken en te borrelen. Het was een gevoel dat ze bijna nooit had.

Bregje keek glazig naar de kom, waarin de goudvis stom rondjes zwom.

En wat moest ze nu tegen haar vriendinnen zeggen?

Mijn ouders hebben per ongeluk een goudvis gekocht in plaats van een sint-bernard!?

Maar de goudvis kon er ook niets aan doen. Hij was nu van Bregje, dus ze moest ervoor zorgen.

Ze kleepte zich aan en nam de viskom mee naar beneden.

Onder aan de trap stonden haar ouders.

De woonkamer was versierd met één slinger.
Bregjes vader klopte haar op de schouder.
‘Ha, daar is de jarige. Proficiat meid. Nu ben je zeker wel blij, hè.’
Bregjes moeder gaf haar voorzichtig een kusje op haar voorhoofd.
‘Leuk toch, zo’n goudvisje. Net iets voor jou, dachten wij. Veel leuker dan zo’n vies beest vol haren en vlooiën.’
Bregje keek haar ouders alleen maar zwijgend aan.
Allebei trokken ze hun jas aan.
Waarom kreeg ze eigenlijk geen dikke kus?
Ouders kusten en omhelsden hun kinderen toch meestal.
Vooral als ze jarig waren!
Haar moeder gaf haar hoogstens driemaal per jaar zo’n slap kusje. En haar vader klopte haar alleen maar op de schouder.
Alsof ik een goede klant ben die zojuist weer een paar afgekeurde schoenen gekocht heeft, dacht Bregje.
Ze schrok van haar gedachten.
Nog nooit van haar leven had ze over die dingen nagedacht.
‘Perfect huisdier, zo’n visje,’ grijnsde haar vader. ‘Visvoer kost haast niets. Als hij ziek of oud is, spoelen we hem door de wc. Geen omkijken naar.’

Bregje keek naar haar vader.
Hij had een pafferig gezicht, met bolle ogen.
Gek dat haar dat nooit was opgevallen.
Hij zag er dom uit.
Eigenlijk leek hij een beetje op...
'Precies, een goudvis is een ideaal huisdier,' zei
Bregjes moeder stralend.
'Het huis stinkt niet, geen smerig blikvoer en
geen vieze haren.'

Bregje zei nog steeds niets.
Het viel haar nu pas op dat haar moeder zo'n
rare knopneus had.
En eigenlijk was ze veel te zwaar opgemaakt.
Haar gezicht leek wel een masker van make-up,
waar barstjes in kwamen als ze lachte.
En ze droeg kleren die veel te strak zaten.
Gek dat ik dat nooit eerder heb gezien, dacht
Bregje.
Zou dat komen doordat ik nu acht ben?
Of kwam het door hem?
Ze keek naar de scharminkelige goudvis in de
kom.

‘Zo, nu moet ik weer naar de winkel,’ zei haar vader. ‘Geld verdienen. Kijken of er weer sloebers zijn die ik mijn voordelig geprijsde afgekeurde schoenen kan aansmeren.’

‘Ik ga met je mee, schat,’ zei Bregjes moeder. ‘Er is een grote uitverkoop bij Siepers. Die mag ik niet missen. Allemaal leuke koopjes, haast voor niets.’

Bregje stond midden in de kamer met de viskom in haar handen.

Ze had nog steeds geen stom woord gezegd.

Haar vader trok de voordeur open.

‘Bofkont,’ riep hij. ‘Jij kunt lekker de hele dag jarig zijn. Maar wij moeten ons weer gaan uitsloven. Alle kinderen zouden wel zulke ouders willen.’

‘Zorg jij even voor oma, Bregje?’ riep moeder vanuit de hal.

Bam! De deur viel in het slot.

Bregje deed haar ogen dicht en schudde haar hoofd.

Misschien droom ik wel, dacht ze. Dan wil ik nu wakker worden.

Toen ze haar ogen opende stond ze nog steeds in de kamer met een goudvis in een kom.

Dus het was geen droom.

2 Geen zorgen

Oma zat in haar schommelstoel te slapen bij de vensterbank.

Al zolang als Bregje zich kon herinneren, woonde oma bij hen.

Meestal zat ze stil en onopvallend in haar schommelstoel.

Soms keek ze stiekem televisie, als Bregjes ouders er niet waren. Cowboyfilms en ridderfilms, daar was ze dol op.

Ze sliep beneden, want ze kon de trap niet op.

Oma had zilvergrijs haar, rimpels en ze had geen tanden meer in haar mond.

Bregje vond haar lief.

Zachtjes liep Bregje naar de schommelstoel en legde haar hand op oma's arm.

Oma opende haar ogen en glimlachte.

'Dag oma,' zei Bregje. 'Kijk eens wat ze mij gegeven hebben.'

Ze hield de viskom omhoog, vlak voor oma's gezicht.

'Eigenlijk wilde ik graag een hond of een poesje, of een konijn, oma. Het stond allemaal heel duidelijk op mijn lijstje.'

Oma keek naar de goudvis. Ze knikte.

'Het verbaast me niks, meisje. Ze houden niet van dieren. Ik wed dat ze over een poesje zelfs die goudvis weer kwijt willen. Net als mij. Elke

week komen ze aan met een nieuwe folder van een of ander rusthuis voor bejaarden.’

Bregje zette de viskom op de vensterbank. Ze keek oma bezorgd aan.

‘Maar u laat u toch niet wegsturen, hè oma?’

Oma glimlachte weer. Ze zette een onzichtbare cowboyhoed op haar hoofd en deed of ze kauwgom kauwde.

‘Geen zorgen, makker. Pistolen Nellie is een ouwe taaie. Mij krijgen ze zomaar niet weg.’

Bregje schudde van het lachen.

Ze vergat zelfs even de goudvis.

3 Hartelijk gefeliciteerd

Om elf uur was Bregje klaar met afwassen en opruimen van de rommel van de vorige avond: vuile asbakken en lege zakken chips.

Die lieten haar ouders altijd voor Bregje staan. De voordeurbel rinkelde.

Bezoek? dacht Bregje. Dat zal wel niet. Ik mag toch geen feest geven. Te veel rommel, vindt mama.

Of zou mama haar sleutel vergeten zijn?

Nee, dat kan niet, want het is veel te vroeg. Meestal is ze pas tegen vijf uur terug als ze gaat winkelen.

Nieuwsgierig liep ze naar de voordeur.

Het was de postbode.

Bregje had hem nog nooit gezien. Zeker een invaller.

Het was een oude man met wit haar en vrolijk glinsterende ogen. Hij had een stapel enveloppen bij zich en een pakje voor Bregje. Nieuwsgierig keek de postbode naar de ene slinger in de kamer.

‘Hallo, is er vandaag iemand jarig?’ zei hij.

‘Ja, ik.’

‘Kijk eens aan. Hartelijk gefeliciteerd, meisje.’

Hij boog zich voorover en gaf Bregje zomaar een kus op haar wang.

‘En heb je gekregen wat je graag wilde hebben?’

Bregje keek naar haar voeten.

‘Eigenlijk niet, meneer.’

Plotseling voelde ze zich verdrietig, juist doordat de postbode zo aardig deed.

‘Och,’ zei de postbode en hij aaide Bregje over haar hoofd. ‘Misschien heb je het niet hard genoeg gewenst.’

‘Maar ik wilde echt heel graag een lief huisdier,’ zei Bregje.

‘En dat heb je niet gekregen?’

‘Nee. Nou ja, niet echt. Alleen een goudvis.’

‘Aha!’ De postbode stak een vinger omhoog.

‘Dat bedoel ik nou: je wens is bijna uitgekomen, maar niet helemaal. Je hebt niet hard genoeg gewenst.’

Hij zette zijn tas neer en ging op zijn hurken voor Bregje zitten.

‘Als je iets heel graag wenst, meisje, liever dan wat ook op de wereld, moet je het WILLEN.

Met heel je hart en ziel moet je het willen.

Met huid en haar, met handen en voeten. Met al je vingers en tenen, met nagels en tanden.

Je moet het zo sterk willen, dat je bijna barst.

En dan zul je zien dat het ook gebeurt.’

‘Echt waar?’ Bregje giechelde.

‘Echt waar, lieverd!’

De postbode knipoogde en kneep Bregje in haar wang.

Hij hees zijn tas op zijn schouder en ging staan.

‘Ik ga weer verder. Kijk maar eens wat er in je pakje zit. Misschien een leuk cadeautje.’
Hij zwaaide en liep de deur uit.
Wat een lieve, vrolijke postbode, dacht Bregje.
Ze haalde een schaar uit de keuken en ritste het papier open.
Er zat een doos in.
Op de doos was een brief geplakt en erin was een heleboel stro.
In dat stro lag een ei.
Wat is dat? dacht Bregje. Waarom krijg ik een ei?

Toen ze de brief gelezen had, begreep ze het. Maanden geleden had ze meegedaan aan een tekenwedstrijd. Die had iets te maken met bedreigde diersoorten.

Bregje had een prachtige, felgroene krokodil getekend.

Omdat ze krokodillen zulke lieve beesten vond, had ze tegen de meester gezegd.

Iedereen in de klas had haar uitgelachen.

Maar nu had Bregje toch maar mooi gewonnen met haar tekening. De negende prijs, een echt krokodillenei. Geschonken door de dierentuin.

Dat stond in de brief.

De moeder had het ei niet uitgebroed.

Daarom kreeg Bregje het nu, als aandenken.

Voorzichtig pakte ze het ei op.

Het zag er niet anders uit dan de gewone eieren die je in de supermarkt kocht.

Maar Bregje was er toch blij mee.

Een echt krokodillenei was in elk geval iets wat bijna niemand had.

Voorzichtig zette ze de doos op de schoorsteenmantel. Ze haalde het ei eruit.

‘Oma, ik heb een prijs gewonnen met een tekenwedstrijd,’ zei ze. ‘Kijk, een echt krokodillenei. Nou ja, eigenlijk is het een afgekeurd ei.’

Oma keek er peinzend naar.

‘Jammer. Stel je voor dat daar een echte krokodil uit kwam! Wat zouden ze dan zeggen?!’

‘Weg met die krokodil,’ zei Bregje en ze giechelden samen.

4 Even kijken

Bregje maakte ranja voor oma en zichzelf.
Ze gingen samen op de bank zitten voor de televisie.

Ze aten dropjes en legden hun benen op het tafeltje.

Zo was het toch nog een beetje feest.

Er was een film over ridders die een kasteel verdedigden.

Ze gooiden vanaf de toren kokende olie uit grote potten over de vijand.

Oma vond het prachtig.

‘Dat zou ik ook wel eens willen,’ zei ze. ‘Lekker riddertje spelen.’

’s Middags werd er opnieuw aangebeld.

Bregjes moeder was nog steeds niet thuis van het winkelen.

Voor de deur stond een meisje met halflang, blond haar. Ze heette Leona en ze had een supergrote Deense dog bij zich.

Leona zat bij Bregje in de klas.

‘Hoi, je bent vandaag toch jarig?’ zei ze. ‘Ik kom even kijken naar je nieuwe huisdier.’

Ze aaide de Deense dog over zijn kop.

‘Ik dacht, ik neem Dolf maar mee,’ zei Leona.

‘Kan hij lekker ravotten met jouw... huisdier.’

Dolf stond achter haar te hijgen. Hij was groot

en wit met zwarte stippen. Zijn kop kwam bijna boven Leona's schouder uit.

‘En? Wat voor dier is het? Een hond?’

Bregje schudde haar hoofd.

‘Een poes?’

‘Nee.’

‘Zelfs geen konijn? Of een hamster?’

Bregje kreeg pijn in haar nek van het neeschudden.

‘Wat dan? Een muis?’ zei Leona met een ongelovig gezicht.

Bregje werd knalrood. ‘Een goudvis.’

Leona keek haar met een scheve grijns aan en begon keihard te lachen.

‘Een goudvis! Noem je dat een huisdier?’

Voor Bregje kon antwoorden, daverde Dolf langs haar de gang in.

‘Ho Dolf, hier! Blijven!’ riep Leona. ‘Hij is altijd zo speels.’

Bregje zuchtte.

In de woonkamer klonken geluiden van dingen die omvielen.

‘Als hij oma maar met rust laat!’

‘Ben je gek. Dolf doet geen vlieg kwaad.’

‘Aaah!’ gilte oma opeens.

Verschrikt holde Bregje naar de woonkamer.

Dolf lag onder de vensterbank. Hij likte met smakkende geluiden zijn lippen af.

Even dacht Bregje dat hij oma gebeten had, maar oma wees naar de viskom.

In de kom zat nog maar een bodempje water.
Dolf had dorst gekregen en de viskom
leeggeslobberd.
Ook de goudvis was verdwenen.
‘Dolf! Hier!’ riep Leona.
Ze keek Bregje aan en haalde haar schouders op.
‘Het was géén vlieg!’

5 Dat wil ik

Als ik had geweten dat het zo afschuwelijk is om acht jaar te worden, was ik gewoon zeven gebleven, dacht Bregje.

Ze lag in bed en kon niet in slaap komen.

Binnen in haar kookte en borrelde nog steeds dat vreemde gevoel. Alsof er een wervelstorm rondraasde.

Haar hoofd zat vol donkere gedachten.

Een beetje treurig dacht ze aan de goudvis.

Hij had niet eens een naam gehad.

Ze had ook niet van hem gehouden.

Om de een of andere reden moest ze telkens aan de aardige oude postbode denken.

Ze zag zijn gezicht voor zich en hoorde zijn stem.

‘Als je iets heel graag wenst, liever dan wat ook op de wereld, moet je het echt WILLEN!’

De woorden bleven telkens terugkomen.

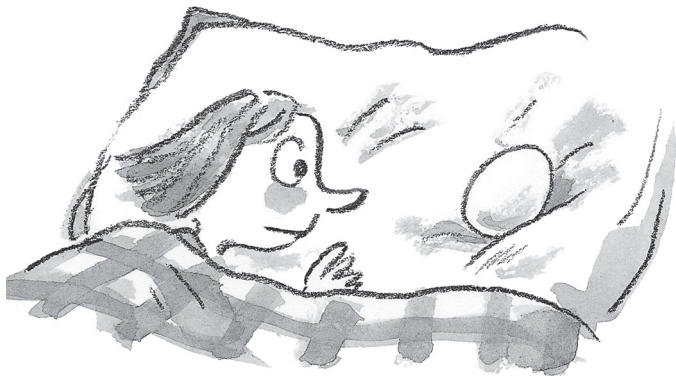
Bregje keek opzij.

Daar lag het krokodillenei, naast haar op het kussen.

Het was het enige wat Bregje aan deze dag had overgehouden.

Stel je voor dat er een echte krokodil uit kwam, had oma gezegd.

En opeens wist Bregje heel zeker wat ze wilde: een lief klein babykrokodilletje.

Ze wilde het met hart en ziel, met huid en haar,
met handen en voeten, met vingers en tenen,
met nagels en tanden.

Ze wilde het zo verschrikkelijk, dat het leek of
ze uit elkaar zou barsten.

Dat gevoel had ze nog steeds toen ze in slaap
viel.

Heel vroeg in de ochtend werd Bregje wakker
van een krakend geluid.

Nu barst ik echt! was het eerste wat ze dacht.

Toen hoorde ze het krakende geluid opnieuw.

Ze keek opzij.

Naast haar op het kussen lag een lief klein
krokodilletje tussen de gebroken resten van de
eierschaal.

Bregje was een moment sprakeloos van geluk.

Ze begreep dat er iets buitengewoons was
gebeurd.

Zij had een krokodillenei uitgebreed met haar wil!

Hoe dat mogelijk was, vroeg ze zich niet af.

De postbode had gelijk gehad. Het was gewoon een kwestie van keihard willen.

Het krokodilletje bewoog zijn kopje hulpeloos heen en weer.

Het maakte een kwakend geluidje.

‘Kom maar hier, kleine schat,’ zei Bregje.

Ze strekte haar armen uit, tilde het krokodilletje op en drukte hem voorzichtig tegen haar wang.

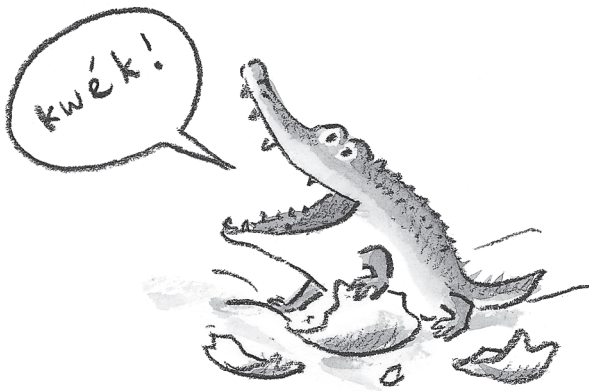
‘Ik geef je meteen een naam,’ fluisterde ze.

‘Gilbert, is dat niet mooi?’

Toen pas dacht Bregje: En mijn ouders?

Die houden natuurlijk niet van krokodillen.

Maar ik wil Gilbert houden. Dat WIL ik!

6 Net iets voor jou

Bregje pakte een dik boek uit haar kast.

Dierenencyclopedie stond erop.

Bregje haalde meestal boeken over dieren in de bieb.

Vlug zocht ze het hoofdstuk over krokodillen op.

Aandachtig begon ze te lezen, terwijl Gilbert over haar bed kroop.

‘Aha,’ zei Bregje. ‘Aha, aha. Voedsel is geen probleem, zie ik.’

Ze klapte het boek dicht.

‘Voorlopig weet ik genoeg, Gilbert. Kom mee naar beneden.’

Het was zondag. Dat betekende dat Bregjes vader niet naar zijn winkel hoefde.

Bregjes moeder kon vandaag ook niet gaan winkelen.

Ze waren allebei thuis.

Toen Bregje de woonkamer in liep, stond haar moeder voor de spiegel.

Ze was hoeden aan het passen, die ze bij Siepers in de uitverkoop gekocht had.

Er stonden zeven dozen naast haar.

Bregjes vader zat op zijn hurken naast de schommelstoel van oma.

Hij hield een kleurige folder voor haar neus.

De folder was afkomstig van Huize
Zonsondergang, een rusthuis voor bejaarden.
Oma schommelde zachtjes heen en weer.
Vader glimlachte.
Dezelfde glimlach als wanneer hij iemand een
paar afgekeurde schoenen wilde aansmeren.
'Kijk eens, oudje. Is dit niks voor jou? Wat een
prachtige foto's. Zie je dat?'
Hij sprak heel luid, zoals je praat tegen iemand
die slecht hoort.
Langzaam sloeg hij de bladzijden van de folder
om.
'Lieve verpleegsters die je elke dag in badje
doen. Een tuin met een prachtige vijver. En hier
staat dat er elke avond bejaardendisco is.
Net iets voor jou, nietwaar!'
Oma hield op met schommelen.
Ze keek Bregjes vader aan, glimlachte en
spuugde op de prachtige kleurenfolder.
Bregjes vader liep rood aan.
Hij zag eruit alsof hij elk moment met een
geweldige knal uit elkaar kon ploffen.

7 Wacht maar

‘Papa...’ zei Bregje.

‘Wel verdraaid, dat mens wil niet luisteren,’ zei haar vader.

Vanuit de schommelstoel lachte oma hem vriendelijk toe.

‘Papa, luister eens...’ zei Bregje.

‘Natuurlijk luistert ze niet,’ zei Bregjes moeder.

‘Je weet toch dat ze zo doof is als een pier.’

Bregjes vader wond zich steeds heviger op.

‘Papa, ik heb iets...’ zei Bregje.

‘Kijk dan hoe ze lacht,’ riep haar vader.

‘Volgens mij dóét die ouwe krokodil alleen maar of ze doof is.’

Bregjes moeder giechelde.

‘Schat, je weet toch dat ze al jaren stokdoof is.

Ze hoort echt niks. En ze lijkt ook niet op een krokodil. Ze heeft niet eens tanden.’

‘O nee?’ gromde Bregjes vader. ‘Volgens mij zou ze zich in een dierentuin best thuis voelen.’

Bregje liep iets verder de kamer in, met Gilbert veilig onder haar pyjamajas.

‘Papa, ik heb een prijs gewonnen,’ zei ze zacht. Haar vader keek om.

‘Wat zeg je? Een prijs? In de loterij? Hoeveel?’

Bregje schudde haar hoofd.

‘Met een tekenwedstrijd. Het is een ei. Mag ik het houden?’

Bregjes vader zuchtte en ging in een stoel
liggen.

‘Een ei! Is dat alles? Hou jij het maar, hoor. Ik
hoef het niet.’

Bregje voelde Gilberts pootjes kriebelen op haar
buik.

Ze slikte eens.

Nu kwam de belangrijkste vraag.

Ik wil hem houden, dacht ze. Ik WIL het!

‘Papa, als er iets uit het ei komt, mag ik het dan
ook houden?’

Haar vader stak een sigaret op en haalde zijn
schouders op.

Met een boos gezicht blies hij een rookwolk
naar oma.

‘Wat kan er nou uit dat ei komen?’

Bregje haalde Gilbert te voorschijn.

‘Er is al iets uitgekomen, papa. Kijk!’

Haar vader zette grote ogen op en hij verslikte
zich in de rook van zijn sigaret.

‘Een hagedis!’ zei hij.

Nee, het is een krokodil, zei Bregje bijna.

Maar ze hield net op tijd haar mond.

‘Hij eet alleen maar slakken en krekels en
larven,’ zei Bregje. ‘Dat kost niks, want die kan
ik zelf vangen bij de sloot.’

Bregjes moeder vergat even haar hoeden, toen
ze Gilbert zag.

Ze trok een vies gezicht.

‘Wat is dat voor een beest?’

‘Een hagedis,’ zei Bregjes vader opnieuw.

Bregje hield Gilbert omhoog voor haar moeders gezicht.

‘Kijk, hij heeft helemaal geen haren, mama.

Hij kan in de viskom. Net als de goudvis.

Mag ik hem alstublieft houden? Hij is mijn prijs, ik heb hem gewonnen.’

Bregjes moeder trok een wenkbrauw op en ging een beetje naar achteren.

‘Nou ik weet het niet...’

Bregje trok haar zieligste gezicht.

‘Mijn goudvis is al dood. Ik heb alleen een lege kom.’

Ik WIL het. Ik WIL het, dacht ze.

Bregjes moeder keek vader aan.

Hij haalde zijn schouders op.

‘Vooruit dan, anders blijf je toch maar zeuren.

Maar dat... ding blijft op jouw kamer. Ik heb een hekel aan slijmerige reptielen in de woonkamer.’

Terwijl hij dit zei, keek hij met een boze blik naar oma.

Oma glimlachte naar hem en schommelde zachtjes heen en weer.

Bregje kon wel gillen van blijdschap.

Maar dat deed ze niet.

Ze vulde de viskom met water en liet Gilbert erin plonzen.

Oma knipoogde naar haar en stak stiekem haar duim omhoog.

Toen nam Bregje de kom snel mee naar boven. ‘Hi, hi, hoorde je dat, Gilbert?’ zei ze. ‘Ze denken dat jij een hagedis bent. Ze zijn echt dom! Wacht maar, tot jij groot bent. Dan zullen ze opkijken.’

8 In bad

Vanaf toen woonde Gilbert op Bregjes kamer.

Bregjes ouders dachten al niet meer aan hem.

Zij kwamen nooit op haar kamer.

Bregje verschoonde altijd haar eigen bed en stofzuigen deed ze ook.

Eén keer nam ze Gilbert stiekem mee naar beneden, voor oma.

‘Wat een schatje,’ zei oma. ‘Hoe heb je dat toch geflikt?’

‘Ik wilde het gewoon,’ zei Bregje. ‘En toen kwam hij uit het ei.’

‘Machtig!’ zei oma. ‘Maar je moet oppassen dat ze hem op een dag niet door de wc spoelen. Dat doen ze gerust, hoor.’

‘Niet als hij heel groot wordt,’ zei Bregje. ‘Dan durven ze vast niets te doen.’

‘Da’s waar,’ zei oma. ‘Goed idee. Zorg maar dat hij héél groot wordt.’

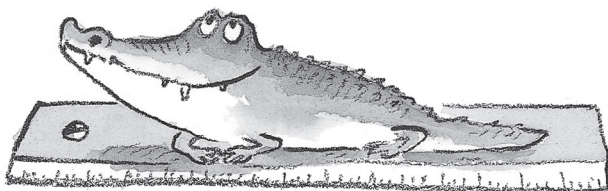
Toen hij uit het ei kwam, was Gilbert twaalf centimeter lang.

Bregje zette hem elke dag op haar liniaal.

Na drie weken was hij nog geen millimeter langer.

Bregje pakte de dierenencyclopedie weer uit de kast.

‘Eens kijken hoe lang het duurt voor jij groot bent, Gilbert,’ zei ze.

Gilbert kroop over haar schouder.
Hij duwde met zijn kopje tegen haar kin.
Bregje giechelde en gaf Gilbert een kusje op zijn bek.
Ze bladerde door het boek en begon te lezen.
‘Tjonge, Gilbert,’ zei ze na een poosje. ‘Jij groeit veel te langzaam. Over een jaar ben je nog niet langer dan mijn liniaal. Pas over twaalf jaar ben je volwassen, dan ben je wel zeven meter lang.’
Ze klapte het boek dicht.
‘Dat duurt te lang, Gilbert. Ik wil dat je harder groeit. Begrijp je me? GROEI HARDER!’

‘Je ziet er uitgedroogd uit, Gilbert,’ zei Bregje toen ze een paar dagen later uit school kwam.
‘Ik zal eens een lekker bad voor je maken.’
Ze liet het bad vollopen en deed er badschuim in.
Gilbert plonsde meteen in het water.
Hij was nu al een halve meter lang. Hij groeide als een gek.

Hij verdween helemaal onder het schuim.
Alleen zijn ogen kwamen erbovenuit.
Bregje pakte de badspons.
Gilbert vond het fijn, als ze hem helemaal
afsponde.
Maar net toen ze wilde beginnen, hoorde ze de
voor deur.
Haar moeder kwam thuis.
Hoe kan dat nu? dacht Bregje verschrikt.
De winkels zijn toch nog niet dicht?
Mama is anders nooit zo vroeg thuis.
Maar haar moeders voetstappen klonken al op
de trap.
'Duiken, Gilbert,' siste Bregje.
'O, mijn voeten,' kreunde moeder op de
overloop.
'Die rotroltrappen bij Siepers deden het niet.'
Ze duwde de deur van de badkamer open en

zag Bregje bij de badkuip staan.
‘Ah, een warm bad, dat is net wat ik nodig heb
na al dat gesjouw. Ga eens opzij, kind.’
Voor Bregje iets kon zeggen, begon haar
moeder zich uit te kleden.
Het ene na het andere kledingstuk viel op de
grond.
Bregjes mond zakte open.
Het was lang geleden dat Bregje haar moeder
in d’r blootje had gezien.
Zonder kleren was ze veel dikker dan mét.
‘Vouw mijn kleren even op, wil je?’
Toen stapte moeder in bad en ging liggen.
‘Gilbert!’ piepte Bregje.
‘Sta niet zo te gapen,’ zei haar moeder. ‘Pak
even een handdoek voor mij.’
Bregje keek naar het water.
Van Gilbert was niets te zien.
Haar moeder vulde de hele badkuip en het
schuim was tot aan de rand gestegen.
‘Nou, waar wacht je op?’
Bregje keek nog een keer naar het bad.
Toen liep ze naar de kast op de overloop.
Ze pakte een dikke handdoek uit de kast.
Op dat moment gilte moeder luidkeels.

9 Niet plat

Mama heeft Gilbert ontdekt, dacht Bregje.
Ze rende terug naar de badkamer.
Moeder zat kreunend in het bad.
Met twee handen hield ze haar voet vast.
Haar grote teen was rood en dik.
‘Wat is er, mama?’ zei Bregje angstig.
‘Ik heb mijn teen gestoten aan de kraan,’
kreunde haar moeder. ‘Ooo, wat doet dat zeer!’
Bregje kon haar oren niet geloven.
Mama zei helemaal niets over Gilbert.
‘Wat sta je daar nou?’ zei haar moeder. ‘Help me
eruit. Dat bad zit ook al niet lekker vandaag. Net
of er boomschors op de bodem ligt.’
Bregje hielp haar moeder uit het bad.
Op haar billen zag ze een afdruk van Gilberts
kop en poten.
Arme Gilbert, dacht Bregje.
‘Vreemd hoor,’ zei haar moeder.
Ze sloeg de handdoek om zich heen en keek
naar het badwater.
Het schuim was al dunner geworden en op de
bodem zag je een donkere vlek.
‘Ik laat het bad wel leeglopen, mama,’ zei
Bregje. ‘Ga maar gauw op bed liggen.’
‘Dat zal ik maar doen,’ zei haar moeder. ‘Ik
geloof dat ik ook hoofdpijn heb, want ik zie
allemaal donkere vlekken.’

Hinkend liep ze de badkamer uit.
Zodra ze weg was, trok Bregje de stop uit het bad.
Gorgelend liep het water weg.
Op de bodem van de kuip lag Gilbert.
Hij was behoorlijk geplet en hij keek nogal benauwd.
‘Gilbert, leef je nog?’ vroeg Bregje ongerust.
Ze tilde de krokodil uit het bad en wikkelde hem in een handdoek.
Nog een beetje versuft keek Gilbert Bregje aan, maar toen grijnsde hij weer als een echte krokodil.
Alsof hij wilde zeggen: mij krijgen ze zomaar niet plat.

10 Pas maar op!

Op een dag stootte Leona Bregje aan in de klas.

‘Hoe zit het?’

‘Hoe zit wat?’ vroeg Bregje.

Ze sprak niet veel meer met Leona sinds haar verjaardag.

‘Nou, heb je al een huisdier? Ik bedoel... een echt huisdier?’

Bregje keek Leona aan.

Het was net of er spotlichtjes in Leona’s ogen blonken.

Bregje voelde iets borrelen in haar binnenste.

‘Jazeker,’ zei ze. ‘Een heel bijzonder huisdier.’

‘Toch niet weer een goudvis!’ giechelde Leona.

Bregje keek haar met een ijskoude blik aan.

‘Kom zelf maar kijken, vanavond. En neem Dolf gezellig mee!’

Toen Bregje thuiskwam, was haar vader er ook.

Hij had iemand bij zich.

Het was een grote, potige vrouw in een wit uniform.

Ze stonden samen bij oma.

‘Kijk eens, oma,’ schreeuwde vader in oma’s

oor. ‘Dit is een verpleegster van Huize

Zonsondergang. Ze wil graag met jou

kennismaken. Je zult haar vast heel aardig vinden.’

De verpleegster glimlachte tegen oma en keek vader vragend aan.

‘Is mevrouw doof?’
‘Als een koffiepot,’ antwoordde vader.
‘Lastig,’ zei de verpleegster. ‘Die dove oudjes
luisteren vaak niet goed.’
Oma kneep één oog dicht en bekeek de
verpleegster eens goed.
Langzaam kwam ze overeind uit haar
schommelstoel.
Ze tikte met haar vinger tegen de rand van een
onzichtbare cowboyhoed.
Bregje schoot in de lach.
Pas maar op, verpleegster, dacht ze.
Toen pakte oma de grootste bloempot van de
vensterbank en liet die op de tenen van de
verpleegster vallen.

De vrouw brulde als een sirene en vader greep met zijn handen naar zijn hoofd.
Oma ging weer rustig in haar schommelstoel zitten.
‘Het spijt me,’ zei Bregjes vader met een rood hoofd. ‘Maar ziet u, ze is een beetje g...’
De verpleegster maaide hem omver en liep met donderende stappen naar de deur.
‘U begrijpt zeker wel, dat wij zulke mensen niet willen,’ brieste ze.
De ramen rinkelden toen ze de deur dichttrok.
Bregje probeerde niet te lachen.
Goed zo, oma, dacht ze.
Oma keek schuin naar haar en knipoogde.
Giechelend liep Bregje de trap op.
Pistolen Nellie slaat weer toe, dacht ze.
Toch was ze een beetje bezorgd om oma.
Peinzend ging ze op haar bed zitten. Gilbert kwam tevoorschijn.
Van neus tot staart was hij nu al anderhalve meter lang.
Niet gek voor een krokodil van twee maanden oud.
‘Luister eens, Gilbert,’ zei Bregje. ‘Ze mogen oma niet het huis uit zetten. Dat laten wij niet toe. Blijf maar lekker groeien!’

II Een hagedis

Om halfzeven stond Leona voor de deur. Dolf stond achter haar te hijgen met zijn tong uit zijn bek.

Misschien denkt hij dat hij weer een lekkere goudvis krijgt, dacht Bregje. Dat zal hem vies tegenvallen.

‘Kom maar meteen mee naar mijn kamer,’ zei ze. ‘Het is beter dat mijn ouders Dolf niet zien. Ze houden niet van harige dieren.’

‘O nee?’ zei Leona. ‘Wat heb jij dan voor een dier? Een kale kikker soms?’

Bregje liep voor haar uit, de trap op.

‘Wacht maar af.’

Op dat moment kwam Bregjes moeder uit de woonkamer.

Vol afgrijzen keek zij naar Dolf, die achter Leona de trap op liep.

‘Wat moet dat beest in ons huis?’ riep ze.

Bregje bleef halverwege de trap staan.

‘Leona komt even naar mijn huisdier kijken, en ze heeft Dolf meegenomen. Ze blijven heus niet lang.’

Bregjes moeder fronste haar wenkbrauwen.

‘Die hagedis? Heb je dat beest nog steeds?’

Bregje knikte.

‘Nou, vooruit dan. Maar zorg dat die hond geen haar verliest op onze dure vloerbedekking!’

‘Een hagedis!’ zei Leona, toen ze voor Bregjes kamer stonden. ‘Pas maar op dat Dolf hem niet per ongeluk opeet. Ik heb je gewaarschuwd, hoor.’

Dolf snuffelde aan de deur en begon te likkebaarden.

Bregje duwde de deur open.

‘Kom maar binnen.’

Meteen stormde Dolf de kamer binnen. Hijgend keek hij om zich heen.

Leona keek ook nieuwsgierig rond in Bregjes kamer, terwijl Bregje de deur achter hen dichttrok.

‘Nou, waar is die hagedis van jou? Is hij zo klein dat we een vergrootglas nodig hebben?’

Bregje leunde tegen de muur en zei zachtjes:

‘Gilbert, kom eens te voorschijn.’

‘Gilbert!’ giechelde Leona. ‘Wat een naam! Echt een naam voor een piepklein, haarloos beestje.’

Het bed van Bregje trilde even en toen kwam Gilbert te voorschijn.

Altijd als hij Bregjes stem hoorde, was hij dolgelukkig.

Hij sperde dan zijn bek wijd open.

Ook nu kroop hij met een gelukkige glimlach onder het bed uit.

Zijn geschubde staart zwiepte van blijdschap over de grond.

‘Dag Gilbert,’ zei Bregje.

Leona zei helemaal niets. Haar mond was opengezakt.

Het leek of ze helemaal verstijfd was.

Haar gezicht zag eruit alsof het in een emmer witkalk gestopt was.

Niets aan haar bewoog, alleen verscheen er een donkere vlek op haar broek, die langzaam groter werd.

Dolf stond een poosje doodstil naar de opengesperde bek van Gilbert te kijken.

Daarin blonken een stuk of honderd scherpe tanden.

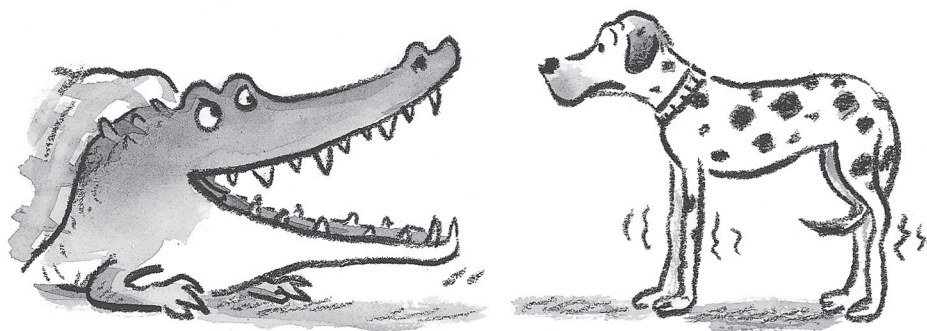
Heel langzaam draaide Dolf zich om, op zijn tenen.

Hij hijgde niet meer, hij hield zijn adem in.

De zwarte stippen op zijn lijf werden grijs.

Hij ging op de grond liggen en probeerde zich plat te maken. Zo plat dat hij als een krant onder de deur kon schuiven. Het lukte niet.

‘Gezien?’ zei Bregje en ze duwde de deur van haar kamer open.

Dolf sprong naar buiten en ook Leona kwam plotseling tot leven.

Als een bliksemschicht schoot ze langs Bregje de kamer uit.

Voor Bregje bij de trap was, sloeg de voordeur al met een klap dicht.

Bregjes moeder stond bij de kapstok met de stofzuiger.

‘Zijn ze al weg? Mooi zo,’ zei ze.

Bregje grinnikte. ‘Ik zei toch dat ze niet lang zouden blijven.’

12 Moordenaar

Bregjes vader kwam 's avonds pas laat thuis.

Hij zag er erg tevreden uit.

‘Waarom glunder je zo?’ vroeg Bregjes moeder.

‘Sinds oma bij ons inwoont, heb ik je nog nooit zo vrolijk zien kijken.’

Bregje stond in de keuken en proppte stiekem bananen en blikjes tonijn onder haar trui.

Soms kreeg Gilbert 's avonds honger.

Larven en krekels waren niet meer genoeg.

Bregjes vader zette een schoendoos op tafel.

‘Raad eens wat hierin zit?’

Bregjes moeder trok met een felpaarse lippenstift een streep over haar bovenlip.

Ze bekeek zichzelf in de spiegel.

‘Laat me raden,’ zei ze. ‘Het is een schoendoos. Jij hebt een schoenenwinkel. Er zullen dus wel geen roomsoezen in die doos zitten.’

‘Goed geraden, mijn kersentaart,’ riep Bregjes vader. ‘Er zitten schoenen in. Heel bijzondere schoenen.’

Bregjes moeder keek hem boos aan.

‘Vind jij dat ik op een taart lijk?’

‘Wat? Nee hoor. Een klein beetje maar. Ik ben trouwens dol op kersentaart.’

Bregjes moeder giechelde gevleid.

Vader pakte het deksel van de doos en haalde er een glanzend paar schoenen uit.

‘Zie je dat?’ zei hij. ‘Dit zijn pas prachtige schoenen. Alleen verkrijgbaar bij de betere schoenenhandel, bij mij dus.’

Hij bedoelt de betere afgekeurde handel, dacht Bregje.

‘Wat is er zo bijzonder aan, schat?’ vroeg Bregjes moeder.

Bregjes vader streek zijn haren naar achteren.

‘Het leer! Deze schoenen zijn gemaakt van echt krokodillenleer.’

Bregje kwam uit de keuken en keek vol ongeloof naar de doos.

Misschien was er wel een familielid van Gilbert in die schoenen verwerkt.

‘Wat is er zo bijzonder aan krokodillenleer?’ vroeg Bregjes moeder.

‘Dat zal ik je uitleggen,’ zei Bregjes vader.

‘Krokodillen zijn domme dieren. Ze laten zich steeds maar vangen en doodschieten. Ze zijn zo achterlijk dat ze bijna uitgestorven zijn. Tegenwoordig worden die beesten beschermd. Daardoor wordt het steeds moeilijker om aan echte krokodillenleren schoenen te komen.’ Hij glimlachte en klopte zichzelf op de borst. ‘Maar ik heb een leverancier gevonden, een handige knaap. Die kan me net zoveel van deze schoenen bezorgen als ik wil, zonder dat iemand het merkt. En niet alleen schoenen, maar ook riemen, tassen en koffers. Hij kent wel een dozijn krokodillenstropers in verre landen.’ Er kwam een dromerige blik in zijn ogen. ‘Dat wordt een gouden handel!’ Bregje keek haar vader met gloeiende ogen aan. ‘Moordenaar!’ schreeuwde ze. Toen rende ze naar haar kamer. Onderweg vielen bananen en blikjes tonijn onder haar trui uit. ‘Wat is er toch met dat kind?’ zei Bregjes vader. ‘De laatste tijd heeft ze elke avond een berehonger, geloof ik. Moet je die blikjes zien! En waarom zegt ze van die rare dingen?’ Hij schudde zijn hoofd en streefde de schoenen. ‘Een gouden handel, wat ik je brom.’

13 Krokodillentranen

Bregje lag dwars over het bed en sliep onrustig.

Ze had zichzelf van woede in slaap gehuild.

Tegen Gilbert had ze niets gezegd over de schoenen.

Ze wilde hem niet kwetsen, want hij was erg gevoelig.

Gilbert merkte die nacht iets vreemds.

Hij snoof een geur op, die hem vaag bekend voorkwam.

Die geur wilde maar niet verdwijnen.

Gilbert ging op onderzoek uit.

Hij kroop onder het bed vandaan en schuifelde naar de overloop.

De geur kwam van beneden.

Moeizaam, tree voor tree, kroop Gilbert de trap af.

Beneden in de hal werd de geur heel sterk.

Vooral in de buurt van de kapstok.

Nieuwsgierig schuifelde Gilbert ernaartoe.

Hij rook krokodil, daar raakte hij opgewonden van.

Maar onder de kapstok stond alleen een paar schoenen.

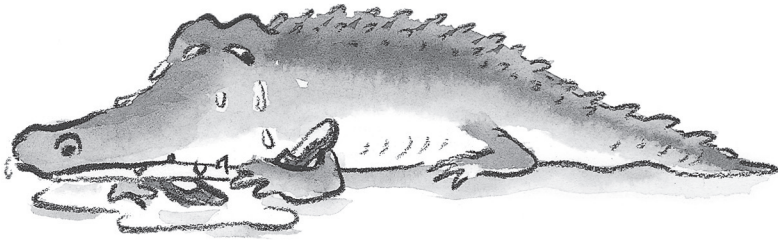
Gilbert snuffelde eraan.

Ze roken naar krokodil, maar ze leefden niet.

Er kwam een droevige blik in zijn ogen.

Hij legde zijn kop op de schoenen.

Uit zijn ogen stroomden krokodillentranen, die
glinsterden in het maanlicht.
Opeens klonken er voetstappen op de trap.

Bregjes vader moest naar de wc.
Met zijn ogen nog halfdicht waggelde hij de trap
af.
Onder aan de trap bleef hij staan.
Hij kon niet geloven wat hij zag.
Onder de kapstok lag een krokodil van bijna
twee meter, met zijn kop op de krokodillenleren
schoenen.
De krokodil huilde.
Bregjes vader schudde zijn hoofd om goed
wakker te worden.
Hij kneep zijn ogen stijf dicht.
Toen hij weer keek, lag de krokodil er nog
steeds.
‘Ik droom,’ zei Bregjes vader hardop. ‘Ik heb
een nachtmerrie.’
De krokodil draaide zijn kop naar hem toe,
opende zijn bek en gromde.
In het maanlicht blonken zijn tanden.

Bregjes vader viel flauw.
Gilbert keek nog een keer treurig naar de
schoenen.
Daarna schuifelde hij naar Bregjes vader, die
bewusteloos in de hal lag.
Voorzichtig snuffelde Gilbert aan zijn armen en
benen en aan zijn gezicht.
Hij gromde een keer afkeurend en kroop over
Bregjes vader heen de trap op.

Een halfuur later kwam Bregjes vader weer bij.
Verdwaasd keek hij om zich heen.
Onder de kapstok stonden de dure schoenen in
het maanlicht.
Van een krokodil was geen spoor te bekennen.
Nog een beetje bibberend krabbelde Bregjes
vader overeind.
Ongelovig schudde hij zijn hoofd.
‘Ik geloof dat ik slaapwandelde,’ mompelde hij.
‘Wat een vreselijke droom!’

14 Een paasei

De volgende morgen had Bregjes vader een paarsblauwe buil op zijn voorhoofd.

‘Ik denk dat ik het maar niet doe,’ zei hij.

‘Wat?’ vroeg Bregjes moeder.

Ze was aan haar derde zachtgekookte ei bezig.

Bregje at een sneetje geroosterd brood.

Bregjes vader staarde glazig voor zich uit.

Hij had zijn ontbijt nog niet aangeraakt.

‘Die schoenen van krokodillenleer.’

‘Die gouden handel? Waarom niet?’

Bregjes vader zuchtte en raakte zijn buil aan.

‘Au! Ik krijg er nachtmerries van. Vannacht dacht ik dat er een krokodil in de hal lag. Een afschrikwekkend monster. Wel vier meter lang. Hij lag te huilen op de schoenen van krokodillenleer. Van schrik viel ik van de trap. Zoiets wil ik niet nog een keer meemaken.’

Verschrikt keek Bregje op.

Ze begreep meteen wat er gebeurd moest zijn.

Gilbert was de kamer uit geweest. Daar had ze niets van gemerkt.

Bregjes moeder klopte vader op zijn hand.

‘Jij bent ook zo’n gevoelige man,’ zei ze.

Bregjes vader schudde zijn hoofd en hij rilde.

‘Het was afgrijselijk. Ik durf haast te zweren dat dat monster echt was.’

Bregje hield haar handen voor haar gezicht om niet hard te lachen.

Eigen schuld, dacht ze.

Oma kwam binnen en liep naar haar schommelstoel.

Ze keek een poosje naar de paarsblauwe buil op vaders voorhoofd.

‘Ik lust ook wel een paasei,’ zei ze.

15 Er is een krokodil in huis!

Toen Bregje naar school liep, vermoedde zij niet dat er thuis iets onverwachts gebeurde. Eénmaal per jaar had Bregjes moeder het te pakken, het superstofzuigervirus.

Normaal stofzuigde ze alleen de woonkamer en de hal.

Maar nu deed ze alles.

Ze stofzuigde het hele huis van onder tot boven. Zelfs de plafonds en de muren.

Het was een of andere vreemde drang, die opeens als jeuk bij haar opkwam.

Die drang was zo sterk, dat ze zelfs vergat om te gaan winkelen.

Ze had alle kamers al gehad, alleen Bregjes kamer nog niet.

Ze opende de deur van Bregjes kamer en reed de stofzuiger naar binnen.

Ze duwde de stekker in het stopcontact en begon meteen alle hoeken te stofzuigen.

Daarna zoog ze onder het bureau en achter Bregjes boekenkast.

Het ging goed.

Totdat Bregjes moeder de stofzuiger onder het bed duwde.

Onder het bed lag Gilbert te slapen.

Hij werd wakker toen de stofzuiger tegen zijn snuit stootte.

Meteen klemde hij zijn kaken om de stang.
Hap!

‘Wat is dat nu?’ zei Bregjes moeder.

Ze kreeg geen beweging meer in de stang. Ze gaf er een ruk aan, maar de stang gaf niet mee. Ze werd kwaad.

‘Stom ding! Wil je wel eens luisteren!’

Uit alle macht rukte ze aan de stang.

Door het gebrom van de stofzuiger hoorde ze het gegrom niet, dat onder het bed vandaan kwam.

Met haar hele gewicht ging ze aan de stofzuigerstang hangen.

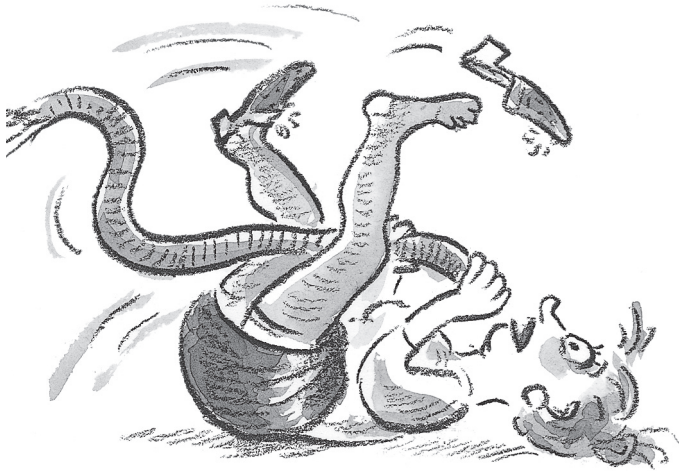
Er kwam beweging in.

‘Ha ha, denk maar niet dat je van mij kunt winnen,’ riep Bregjes moeder.

Beetje bij beetje trok ze de stang naar zich toe. Tegelijk met de stang kwam Gilbert onder het bed vandaan.

Zijn kaken zaten nog steeds als een bankschroef om de stang.

De ogen van Bregjes moeder rolden bijna uit haar hoofd toen ze Gilbert zag. En zelf rolde ze achterover, toen de stang losschoot uit Gilberts kaken. ‘Een krokodil!’ riep Bregjes moeder. ‘Help, er is een krokodil in huis! Hij wil me opvreten!’

16 Dat monster moet weg!

Om vier uur kwam Bregje thuis uit school.
Ze maakte een kopje thee voor oma en voor zichzelf.

Oma keek naar een cowboyfilm op de televisie.

‘Kom op, geef ze ervanlangs!’ riep ze.

Bregje zette de thee voor haar neer.

‘Nog iets gebeurd, oma?’

Oma keek opzij en glimlachte.

‘Je moeder is vandaag niet gaan winkelen. Ze had de stofzuigziekte,’ zei oma en ze keek weer naar de televisie.

‘Zie je die kerel? Dat is Kid Kolen. Jandorie, wat kan die vent schieten!’

Bregje was geschrokken.

‘Waar is ze nu dan, oma? Ze is toch niet op mijn kamer geweest?’

Oma haalde haar schouders op.

‘Vanmiddag hoorde ik haar een keer gillen.

Maar daarna werd het lekker rustig en kon ik op mijn gemak televisie kijken.’

Bregje dronk haar thee niet op en ging snel naar boven.

Ze merkte meteen dat er iets aan de hand was.

De deur van haar kamer stond op een kier.

Toen ze naar binnen ging, vond ze daar de stofzuiger.

Mama is op mijn kamer geweest, dacht Bregje verschrikt.

Boven op de stofzuiger lag Gilbert.
Hij grijnsde blij, toen hij Bregje zag.
Bregje zag dat Gilbert ergens op kauwde.
‘Waar kauw jij op, Gilbertje,’ zei ze. ‘Geef eens hier.’
Gilbert opende zijn bek en Bregje trok het
fijngekauwde ding tussen zijn tanden uit.
Ze herkende het meteen.
Het was een slipper van haar moeder.
Bestraffend keek Bregje Gilbert aan.
‘Foei, Gilbertje, jij hebt toch niet...’
Nee, dat is te gek om los te lopen, dacht
Bregje.
Gilbert zou mama heus niet opeten. Hij houdt
niet van vette hapjes.
Ze aaide de krokodil over zijn snuit.
‘Waar is mama, Gilbert? Ben je van haar
geschrokken?’
Gilbert zwiepte met zijn staart en beet Bregje
liefkozend in haar arm.
‘Straks gaan we spelen. Nu moet ik eerst mama
zoeken.’
Ze liep de overloop op.
Eerst keek ze in de slaapkamer van haar ouders,
maar daar was haar moeder niet.
Opeens hoorde ze een zacht gekreun in de
kleerkast.
Bregje klopte op de deur van de kast.
‘Mama, ben jij daar?’

Het gekreun werd luider.
Bregje trok de deur open en haar moeder rolde
naar buiten.
Ze had zichzelf verstopt in de kast en daar een
paar uur gezeten.
Met wilde ogen keek ze Bregje aan.
‘Er zit een krokodil onder je bed,’ hijgde ze.
‘Een monster, hij wilde mij opvreten.’
Bregje schudde hard haar hoofd.
‘Gilbert zal nooit iemand opeten, daar is hij veel
te lief voor.’

Bregjes moeder keek haar verbijsterd aan.
‘Wil jij zeggen dat dat beest van jou is?’
Bregje knikte. ‘Hij komt uit het ei dat ik gewonnen heb.’
Bregjes moeder knipperde met haar ogen, toen schudde ze haar hoofd.
‘Bedoel je die vieze, kleine hagedis?’
‘Het was geen hagedis,’ zei Bregje. ‘Ik heb nooit gezegd dat het een hagedis was. Papa zei dat. En hij zei ook dat ik hem mocht houden.’
Bregjes moeder giechelde op een vreemde manier.
‘Houden? Je bent gek. Dat beest moet eruit! Direct! Denk je dat ik met een krokodil onder één dak wil slapen?’
Ze stond op en liep snel naar de telefoon die op het nachtkastje stond.
‘Wat ga je doen?’ zei Bregje. ‘Gilbert is van mij, hij is mijn beste vriend.’
Haar moeder pakte de hoorn van de haak.
‘Niks mee te maken, dat monster moet weg. Ik ga je vader bellen, nu!’

17 Mijn huisdier

Bregjes vader kwam meteen.

‘Dus ik heb niet gedroomd,’ zei hij. ‘Waar is het gedrocht?’

‘Boven, op Bregjes kamer,’ zei moeder. ‘Een krokodil in ons eigen knusse huisje. O, schat, ik was zo bang. Ik geloof dat ik ga flauwvallen. Vang me op.’

Ze viel naar voren.

‘Straks,’ zei Bregjes vader. ‘Ik heb nu iets anders te doen.’

Hij stapte opzij en Bregjes moeder viel met een dreun op het vloerkleed.

Oma keek verschrikt op.

‘Lieve help, een aardbeving,’ zei ze.

Bregjes vader greep de bezem en ging de trap op. Zijn ogen schitterden op een merkwaardige manier.

‘Een krokodil in mijn eigen huis,’ mompelde hij. ‘Wat een buitenkansje.’

In zijn hoofd broeide een sluw plannetje.

Voorzichtig duwde Bregjes vader de deur open met de bezemsteel.

Bregje zat op haar bed.

Gilbert lag languit naast haar en Bregje had haar armen om zijn hals geslagen.

Bregjes vader bleef op de drempel staan.

De bezem hield hij als een wapen voor zich uit.
'Dus het is echt waar!' zei hij. 'Zonder dat ik
het wist, woonde er een krokodil onder mijn
dak. Dat had je wel eens mogen zeggen.'

Bregje gaf geen antwoord.

Ze hield Gilbert stevig vast.

Bregjes vader nam de krokodil van neus tot
staart op.

Prachtig, die huid, dacht hij.

Zijn ogen glinsterden als opgepoetste euro's.

'Je begrijpt wel dat dat beest weg moet, kind.

Hij heeft mama bijna opgevreten.'

'Nietwaar! Gilbert doet geen vlieg kwaad.

Hij heeft alleen op mama's slipper gekauwd.'

Bregjes vader deed een stap naar voren.

‘Het is een gevaarlijk monster dat mensen aanvalt. Hij mag niet levend rond blijven lopen.’

Bregje sprong van het bed en spreidde haar armen uit om Gilbert te beschermen.

‘Nee, Gilbert is van mij, hij moet hier blijven. Hij is mijn huisdier.’

‘Geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt,’ riep Bregjes vader. ‘Ik ben hier de baas en jij doet wat ik zeg!’

Bregje werd echt boos.

Zo boos dat ze schreeuwde: ‘Laat ons met rust. En oma ook!’

Haar vader deed nog een stap naar voren.

Gilbert tilde zijn kop op en gromde.

Bregjes vader deed twee stappen naar achteren.

‘Ook goed, ook goed.’

Zijn stem trilde.

‘Ik bel de dierentuin wel, dat ze hem komen halen.’

Gilbert sperde zijn kaken open en Bregjes vader trok snel de deur dicht.

Bregje sloeg haar armen weer om Gilberts nek en begon te huilen.

Maar opeens hield ze op en ze keek Gilbert aan.

Haar ogen werden spleetjes, haar gezicht werd knalrood.

Ze zag eruit of ze elk moment kon barsten...

18 Wij komen terug

Oma keek verwonderd op, toen Bregjes vader de kamer in stormde.

Hij rende naar de telefoon en begon driftig te bladeren in het telefoonboek.

Bregjes moeder zat op de bank met een bleek gezicht te sniffen in een zakdoekje.

‘O, schat, ik ben helemaal overstuur. Kom je even bij me zitten om mij te troosten.’

Bregjes vader trok zijn stropdas los en greep de hoorn.

‘Ach mens, hou je mond. Ik heb iets belangrijkers te doen. Zaken.’

Hij draaide het nummer van de dierentuin.

‘Hallo, ik heb hier een levensgevaarlijke krokodil in huis. Stuur onmiddellijk een paar mensen om hem te vangen.’

‘Heeft hij iemand aangevallen?’ vroeg de man aan de telefoon.

‘Jazeker, hij heeft mijn vrouw bijna opgevreten. Volgens mij is hij dol.’

Even was het stil aan de andere kant van de lijn.

‘Hoe komt u eigenlijk aan een krokodil?’ vroeg de man toen.

‘Dat is een lang verhaal,’ zei Bregjes vader.

‘Voor ik dat verteld heb, zijn wij allemaal opgevreten.’

‘Goed, blijf uit zijn buurt, we zullen een paar mannetjes sturen.’

‘Laat ze geweren meebrengen,’ zei vader.

Hij legde de telefoon terug.

Met een tevreden gezicht draaide hij zich om.

‘Dat is geregeld,’ zei hij. ‘Ze komen de krokodil halen en knallen hem neer. Ik laat hem villen.

Ik wed dat er heel wat schoenen uit die huid gaan.’

Oma draaide zich om in haar schommelstoel en keek met een vreemde blik naar Bregjes vader.

Hij wilde nog iets zeggen, toen zag hij Bregje in de deuropening staan.

‘Dat heb ik nou eens gehoord,’ zei ze. ‘Jij wilt Gilbert laten doodschieten om schoenen van hem te maken.’

Bregjes vader probeerde vriendelijk te glimlachen.

‘Begrijp je dan niet dat dat het beste voor iedereen is, meisje?’

‘Nee,’ zei Bregje. ‘Dat begrijp ik niet!’

Achter haar verscheen de kop van Gilbert.

Zijn kop kwam boven Bregjes schouders uit.

De rest van zijn lijf stond in de hal en zijn staart lag op de trap.

Hij was in één klap enorm groot geworden, groter dan een volwassen krokodil.

Bregjes gezicht was nog een beetje rood van het willen.

Haar vader schreeuwde.

Zijn verstand zei dat een krokodil van twee meter onmogelijk binnen vijf minuten in zo'n reuzenmonster kon veranderen.

Maar zijn ogen zagen dat het wel het geval was.

En ondertussen fluisterde zijn zakelijk gevoel dat dit beest een levende fabriek was.

Een wandelende schoenen-, tassen- en riemenleverancier.

Een goudmijn.

Alleen was het een goudmijn met wel honderd scherpe tanden en kiezen.

Bregjes vader sprong boven op de vensterbank en hield zich vast aan het gordijn.

Bregjes moeder dook weg achter de schommelstoel van oma.

'Laat dat beest niet de kamer in!' riep Bregjes vader met bibberende stem. 'Ik waarschuw je, Bregje.'

Bregje stapte naar binnen en Gilbert kwam achter haar aan.

In de gang bonkte zijn staart tegen de muren en de kapstok viel om.

Brokken kalk werden uit de muren geslagen.

Bregjes vader trok wit weg.

‘Moeder, wegwezen. Dat kind is net zo gek geworden als haar oma. Ze luistert ook niet meer naar ons.’

Hij sprong over de bank en rende naar de keuken.

Bregjes moeder kroop op handen en voeten achter hem aan.

‘Bregje, luister naar je vader,’ zei ze. ‘Hij is een intelligente man en hij weet wat het beste is.’

‘Kom je nog?’ riep Bregjes vader bij de achterdeur.

Gilbert keek moeder aan en grijnsde.

Bregjes moeder vloog de keuken in.

‘En oma?’ zei ze tegen Bregjes vader.

‘Die laten we ook meteen ophalen!’ snauwde hij.

Hij rukte de achterdeur open.

‘Denk maar niet dat jij je zin krijgt,’ schreeuwde

hij tegen Bregje. ‘Wij komen terug, met versterking. Die krokodil gaat eruit!’

De achterdeur smakte dicht.

19 Een fort

‘Zo, die zijn weg,’ zei oma.

Ze stapte uit haar schommelstoel en krabbelde Gilbert onder zijn kin.

‘Jandorie, jij bent een grote kerel geworden. En jij hebt een ijzersterke wil, Bregje.’

Bregje zei niks en staarde naar de deur.

‘Wat nu, oma? Straks komen ze terug met mannen met geweren.’

Oma snoof en spuugde als een cowboy op de grond.

‘Laat ze maar komen. Pistolen Nellie wijkt niet voor boeventuig. Het wordt te gek! Ik moet eruit. De krokodil moet eruit. En ze willen hem villen. Maar ik pik het niet meer. We gaan de rollen omdraaien. Zij komen er niet meer in!’
Ze stroopte haar mouwen op en liep naar de achterdeur.

Na een poosje kwam oma terug. Ze had een hamer, een zak met spijkers en een plank bij zich.

Bregje begreep er niets van.

Wat ging oma doen?

Ze wist niet eens dat oma een plank kon tillen.

‘Oma, wat gaat u doen?’

Oma zette de plank voor het raam.

Ze glimlachte.

‘Ik timmer de hele boel dicht, zodat ze lekker

niet binnen kunnen komen. Help eens even mee.’
Verbaasd deed Bregje wat oma zei en tilde de plank omhoog.

‘Even houden zo, prima,’ zei oma en stak een paar spijkers tussen haar lippen.

Ze timmerde de plank voor het raam vast.

‘Ziezo, dat is één.’ Ze knipoogde naar Bregje.

Nu begreep Bregje wat oma van plan was.

‘Fantastisch, oma,’ schreeuwde ze. ‘We maken een fort van ons huis.’

‘Precies,’ zei oma. ‘Net als de cowboys en de ridders. Ons krijgen ze zomaar niet.

We laten geen schoenen maken van die lieve krokodil. Over mijn lijk!’

‘En over het mijne!’ riep Bregje.

‘Eén voor allen en allen voor één,’ riep oma.

‘O zo!’ zei Bregje.

Het volgende uur waren Bregje en oma druk bezig, terwijl Gilbert in de hal rustig lag toe te kijken.

Ze sleepten het hout dat in de schuur lag naar de woonkamer.

Na een uur waren alle ramen met planken dichtgemaakt.

De deuren waren op slot, met kettingen en veiligheidssloten.

Bregjes vader had die sloten er zelf op gezet, tegen ongewenste indringers.

‘Slim van hem,’ zei oma. ‘Ze komen nu goed van pas.’

Daarna schoven ze ook nog de tafel en alle stoelen en kasten voor de deuren.

‘Dat is dat,’ zei oma. ‘Ze denken dat ik gek ben, ha! Dan kennen ze mij nog niet. Ik ben zo slim als een vos, zo taai als stopverf.’

Ze liep de keuken in en kwam terug met een vergiet op haar hoofd en een soeplepel in haar hand.

‘Laat ze maar komen. Wij geven ze de volle laag.’

‘Wat gaat u doen?’ vroeg Bregje.
Oma glimlachte en wreef in haar handen.
‘Een flinke pan soep maken.’
‘Soep? Waarvoor?’
Oma zwaaide de soeplepel boven haar hoofd.
‘Voor de vijand.’
Bregje staarde oma aan.
Op dat moment klonk er buiten een heleboel
lawaaï.
Oma liep zingend de keuken in.
Bregje rende naar het dichtgetimmerde
voorraam. Door een kier tussen de planken keek
ze naar buiten.
‘O, Gilbert,’ fluisterde ze.

20 Met een ladder

Er werd op de voordeur gebonkt.

‘Bregje, doe open!’ riep haar vader door de brievenbus. ‘Wat is dat voor flauwekul. Waarom is alles dicht?’

De sleutel knarste in het slot, maar de voordeur bleef potdicht.

Even later werd er aan de achterdeur gemorreld.

‘Nu is het genoeg,’ schreeuwde Bregjes vader door de brievenbus. ‘Maak onmiddellijk die deur open. Anders moeten we geweld gebruiken.’

Bregje hield Gilbert stevig vast.

In de keuken stond oma vrolijk in een pan soep te roeren.

Ze zong heel hard: ‘Wij zijn twee eenzame cowboys...’

‘Wat spoken jullie daarbinnen uit?’ schreeuwde Bregjes vader.

‘Ga weg!’ riep Bregje. ‘Niemand neemt Gilbert mee, hij blijft bij mij. En oma ook.

Gaan jullie zelf maar in een rusthuis wonen.’

Gilbert gromde naar de deur.

Even was het doodstil.

Toen klonk de stem van Bregjes moeder door de brievenbus.

‘Bregje, doe toch open, kindje. Luister nou naar

je vader. Hij wil alleen maar het beste voor jou.'

Er klonk een geweldige dreun tegen de deur.

'Au, mijn schouder,' schreeuwde Bregjes vader.

'Oei, deed het pijn, schat?' vroeg Bregjes

moeder. 'Dat rotkind!'

Toen werd het stil.

De stilte duurde een beetje te lang voor Bregje.

Wat zijn ze van plan? dacht ze.

Ze stond op en liep naar het voorraam.

Door een kier tussen de planken gluurde ze naar buiten.

Op het grasveld stond een wagen van de dierentuin met een grote kooi.

In de straat stonden politieauto's en een brandweerwagen.
Brandweermannen reden een uitschuifbare ladder naar het huis toe.
Ze zetten hem tegen de voorgevel.
Toen kwamen mannen van de dierentuin in groene overalls met een reusachtig vangnet.
Een van hen had een geweer bij zich.
Het leek groot genoeg om een olifant mee dood te schieten.
Steeds meer mensen kwamen kijken wat er ging gebeuren.
Bregje verbleekte en rende naar de keuken.
'Oma,' riep ze. 'Ze komen met een ladder. Ze willen boven door het raam komen, met geweren en vangnetten.'
Glimlachend draaide oma zich om.
'Dat komt mooi uit,' zei ze. 'De soep is net klaar.'

21 Soep

Op het fornuis stond een grote pan met soep.

‘Oma, voor wie is die soep?’ zei Bregje.

‘Voor de vijand. Ik heb heus wel wat geleerd van die ridderfilms. Help me de pan naar boven dragen.’

Bregje begreep er niets van.

Buiten klonk een luid gebonk.

De groene mannen van de dierentuin klommen op de ladder.

‘Kom op,’ zei oma.

Bregje pakte de pan aan een handvat beet.

‘Gilbert, blijf hier,’ zei ze.

Gilbert bleef braaf op zijn plaats.

Hij kon zich toch moeilijk verroeren.

Zijn kop en voorpoten lagen op de bank in de woonkamer.

De rest van zijn lijf lag in de hal.

Ze klommen over Gilbert heen en droegen de pan naar boven.

Bregje was verbaasd dat oma zomaar de trap op kon.

Vroeger deed ze dat nooit.

‘Vlug, naar de voorkamer,’ zei oma.

Ze liepen de kamer in.

Door het raam zagen ze de bovenkant van de ladder al.

Hij stak boven de vensterbank uit.

Twee groene mannen klommen op de ladder.
Onderaan stond Bregjes vader met een boos
gezicht.
Haar moeder keek zorgelijk omhoog.
‘Niet met jullie vieze laarzen op het bed lopen,’
zei ze.
De mannen waren al halverwege de ladder.
Vol spanning keken de toeschouwers in de
straat naar boven.
‘Let op,’ zei oma en ze deed het raam open.
De pan met soep stond op de vensterbank.
Het was een smakelijke groentesoep.
Alles zat erin: vermicelli, groenten, uien,
gehaktballetjes.
Oma maakte het venster open.
‘Halt!’ riep ze. ‘Geen stap verder, of jullie
krijgen soep.’
De mannen keken verbaasd omhoog.
‘Let niet op haar,’ brulde Bregjes vader.
‘Die ouwe is zo gek als een deur. Volgens mij
speelt ze onder één hoedje met die krokodil.
Jullie mogen haar ook meteen meenemen.’
De groene mannen haalden hun schouders op en
klommen verder.
Oma keek Bregje met glinsterende ogen aan.
‘Oké. We hebben ze gewaarschuwd.
In ridderfilms doen ze dit soort dingen altijd.
Vuur!’
Tegelijk keerden Bregje en oma de pan om.

De mannen schreeuwden, maar het was al te laat.

De hete soep plensde op hen neer.

Soep stroomde over hun gezichten, in hun halzen.

Gillend glibberden ze de ladder af.

Het grote vangnet viel boven op hen.

Het geweer viel op de grond en ging met een knal af.

De knal was zo hard, dat Bregjes vader en moeder van schrik plat op de grond doken.

De groene mannen kropen terug naar hun wagen, verstrikt in het vangnet.

Onder het net zagen ze eruit als twee groene krokodillen.

De toeschouwers barstten in een luid gejuich uit.

Ze joelden en klaptten.

Oma sloot het raam en maakte een vreugdedans.

‘Jandorie, zag je dat, Bregje? Ridders doen het met kokende olie, maar wij doen het met soep!

De eerste ronde is voor ons.’

22 Twee nul

Bregje keek omlaag.

De vijand gaf nog niet op.

Nu klommen twee brandweermannen met blinkende helmen de ladder op.

Ze droegen brandslangen en hadden speciale pakken aan.

Zij waren niet bang voor soep.

Dreigend hielden ze de brandslangen voor zich uit.

‘Ze willen ons neerspuiten!’ riep oma. ‘Maar dat zal ze niet glad zitten. Vlug, haal de bezem.’

Bregje rende de trap af en kwam even later terug met de bezem.

Voor het raam verscheen de helm van een brandweerman.

‘Laat ons binnen, mevrouwetje,’ zei hij. ‘We zullen u niets doen. We willen alleen dat levensgevaarlijke beest vangen.’

Oma knikte naar de brandweerman.

‘Een aardige jongeman, die spuitgast,’ zei ze tegen Bregje. ‘Jammer dat hij bij de vijand hoort. Nu moet ik hem in het stof laten bijten.’

‘Laat ons erin,’ riep de brandweerman. ‘Anders zetten wij de kraan aan.’

Oma zwaaide naar de man en maakte het raam open.

Ze zette de bezem tegen de ladder en duwde, net op het moment dat de slang begon te spuiten.

Met verschrikte ogen keek de brandweerman naar beneden.

Onder hem kantelde de grond opeens.

Langzaam helde de ladder achterover, terwijl een straal water de lucht in spoot.

De andere brandweerman liet zich gauw langs de zijkanten glijden.

Maar de bovenste brandweerman kon niet meer naar beneden.

Hij liet de brandslang los en klampte zich

angstig aan de ladder vast. Zijn benen bengelden in de lucht.

Oma glimlachte vriendelijk naar hem en gaf de ladder nog een zetje met de bezem.

Dat was voldoende.

De ladder klapte achterover. Met een luide kreet viel de brandweerman op de wagen van de dierentuin, midden in de kooi.

De brandslangen lagen kronkelend op de grond en spoten in alle richtingen.

Bregjes vader werd ondersteboven gespoten door de straal en rolde klie dernat over het veld.

Bregjes moeder glibberde over het gras en maakte dat ze wegkwam.

Het publiek werd helemaal wild.

Ze lachten, ze gilden, ze juichten en ze stampten.

Oma hield haar handen boven haar hoofd, alsof ze de elfstedentocht gewonnen had.

Tussen al die mensen zag Bregje ook Leona met Dolf.

Leona juichte en stampte net zo hard als de rest.

En Dolf blafte luidkeels mee.

Bregjes vader stampte ook.

Van woede, boven op de brandslang.

Oma gaf Bregje een vette knipoog.

‘Twee nul voor ons!’

23 Ik weet wat ik wil

Beneden in de hal maakte Gilbert een klagend geluid.

‘Arme Gilbert, hij voelt zich alleen,’ riep Bregje. ‘Ik moet naar hem toe.’

Ze keek naar buiten.

De politiemensen hadden het druk met het regelen van het verkeer.

In de straat was een grote opstopping ontstaan van auto’s en bussen.

Mensen hingen met camera’s uit de ramen.

IJscmannen en worstjesverkopers deden goede zaken.

Er was zelfs een cameraploeg van de televisie verschenen, die Bregjes vader interviewde.

‘Laten we maar even pauzeren,’ zei oma.

‘Voorlopig hebben we de vijand afgeslagen.’

Ze sloot het raam en klapte in haar handen.

‘Jandorie, ik heb me nog nooit van mijn leven zo vermaakt! Ik kan nog flink van me af bijten, zelfs zonder tanden. Dat hadden ze beslist niet verwacht.’

Bregje giechelde.

‘Met u kunnen ze beter geen ruzie krijgen, oma.

U bent een ridder en een cowboy tegelijk.’

Grinnikend liep oma achter Bregje aan, de trap af.

Bregje stond nog steeds versted van haar.

Oma was een heel andere oma geworden dan die ze altijd gekend had.

Ze sjouwde planken, timmerde, smeed met soep, duwde brandweermannen van ladders, en ze kon zelfs traplopen.

Door de strijd was oma helemaal opgebloeid. Het leek wel of ze hier altijd naar had uitgekeken.

Maar Bregje maakte zich zorgen.

Diep vanbinnen vond ze het vreselijk wat er gebeurde.

Liefkozend sloeg ze haar armen om Gilberts nek.

‘Hoe lang houden we dit vol, Gilbert?’

Buiten zijn mannen van de dierentuin, brandweermannen en politieagenten. Straks sturen ze een tank op ons af om de deur plat te walsen. Wat dan, Gilbert? Zelfs oma kan geen tank tegenhouden. Al denkt ze zelf misschien van wel.’

Gilbert zei niets. Hij wist het ook niet.

Alles wat hij wilde, was bij Bregje zijn.

Hij was alleen maar een uit zijn krachten gegroeid babykrokodilletje van nog geen drie maanden oud.

O zo zachtjes beet hij in Bregjes hand.

Oma klom over Gilbert heen.

Ze had een kist met aardappelen uit de kelder gehaald.

‘Kijk eens wat ik heb!’ riep ze. ‘Hiermee kunnen we ze bekogelen, als ze weer komen.’

Bregje glimlachte treurig.

Aardappelen tegen geweren.

Stel je voor dat ze echt gingen schieten.

Stel je voor dat Gilbert of oma geraakt werd!

Bregje schudde haar hoofd.

Dat mocht niet gebeuren.

Dit was een regelrechte oorlog en oorlog was nog erger dan de mazelen en waterpokken en kiespijn bij elkaar.

Alles wat ze wilde, was dat Gilbert bij haar zou blijven.

WILLEN! dacht Bregje. Maar wat moet ik nu precies willen?

Papa zou nooit toegeven, dat wist ze zeker.
In de keuken was oma fluitend messen aan het slijpen.
Bregje gluurde door de kier tussen de planken naar buiten.
Haar vader stond nog steeds te praten met iemand van de televisie.
Met grote gebaren wees hij telkens naar het huis.
Bregjes moeder stond te lachen en te knikken.
Ze zijn trots dat ze op de televisie komen! dacht Bregje.
Toen zag ze achter haar ouders een ander gezicht in de mensenmassa.
Het was het gezicht van de aardige, oude postbode.
Hoewel hij Bregje niet kon zien, leek het of hij naar haar glimlachte.
Hij stak zelfs zijn hand op.
En opeens wist Bregje wat ze eigenlijk wilde.
Ze wilde helemaal niet meer in dit huis wonen.
Zij wilde alleen maar bij Gilbert en bij oma blijven.
Dat wilde ze met hart en ziel, met huid en haar, met heel haar hebben en houden.
Dit huis was helemaal niet fijn, en bovendien was het veel te klein voor Gilbert.
‘Gilbert, ik weet het! Ik weet wat ik wil,’ zei ze.
‘En ik weet zeker dat oma ook wil wat ik wil.’

24 Levensgevaarlijk

Buiten op het veld praatte Bregjes vader nog steeds met de man van de televisie.

‘Dus volgens u is die krokodil echt levensgevaarlijk?’ zei de man.

Bregjes vader streek zijn haar naar achteren.

Hij lachte tegen de camera.

‘Absoluut! Mijn vrouw heeft dat aan den lijve ondervonden. Het scheelde niet veel of hij had haar been eraf gekauwd. Om nog maar te zwijgen van de rest!’

Bregjes moeder stapte naar voren en knipperde met haar ogen voor de camera.

‘Ze is een prachtvrouw, zoals u ziet, en ik heb met plezier mijn leven voor haar gewaagd.’

Bregjes vader klopte zichzelf op de borst.

‘Ik, meneer, heb in de muil van het monster gekeken. En daar zag ik niets dan dood en verderf!’

Hij pauzeerde even, als een echte toneelspeler, en keek recht in de camera.

‘Ik zal niet rusten voor de huid van dat monster boven mijn schoorsteenmantel hangt.’

‘Maar schat, ik dacht dat je er schoenen van wilde maken,’ zei Bregjes moeder. ‘Au!’ gilde ze en ze wreef haar enkel op de plek waar Bregjes vader haar geraakt had.

‘Maar waarom heeft uw dochttertje zich met

haar oma in het huis opgesloten?’ vroeg de televisieman. ‘Is zij niet bang voor die levensgevaarlijke krokodil? Dat is een vraag waarop onze kijkers graag het antwoord horen.’ ‘Omdat...’ zei Bregjes vader, ‘omdat...’ Hij kreeg een knalrood hoofd en stootte Bregjes moeder aan. ‘Zeg jij dan ook eens wat!’ snauwde hij. Op dat moment kwam er een politieagent aanlopen. Hij droeg een pet en een zonnebril en kauwde kauwgom. In zijn riem zat een grote revolver. ‘Meneer, het duurt te lang,’ zei hij. ‘We gaan nu het huis bestormen. Als we langer wachten, zitten de oude vrouw en het kind dadelijk in de maag van het beest.’

Politieagenten stelden zich op in een lange rij voor het huis.

Achter hen stonden de brandweermannen.

Ze hielden hun brandslangen gereed.

De groene mannen hadden zich inmiddels uit het vangnet bevrijd.

‘Iedereen klaar?’ riep de politiechef.

Alle toeschouwers zwegen en hielden hun adem in.

De politieagenten trokken hun revolvers.

Plotseling ging er een luide zucht door het publiek.

De televisiecamera zwenkte naar het huis.

Langzaam ging de voordeur open.

25 Ik kom niet meer thuis

Alle ogen waren op de voordeur gericht.

Daar verscheen de kop van Gilbert.

Hij keek nieuwsgierig om zich heen, met een vriendelijke blik.

Langzaam kroop hij naar buiten.

‘Daar is hij, knal hem neer!’ schreeuwde Bregjes vader.

‘Wacht, wacht, niet schieten!’ schreeuwde de politiechef.

Kreten van ongeloof gingen door het publiek, terwijl Gilbert langzaam verder naar buiten kroop.

Niemand had ooit zo’n grote krokodil gezien. Zijn dikke, kromme voorpoten bewogen traag over het grasveld en zijn staart sleepte in een zwiepende beweging achter hem aan.

Op zijn rug zaten oma en Bregje.

Het was een merkwaardig gezicht, die reusachtige krokodil, met op zijn rug een klein meisje en een broos, oud vrouwtje.

De toeschouwers begonnen zachtjes te mompelen.

‘Schiet dan toch,’ riep Bregjes vader. ‘Ik wil de huid van dat monster.’

Bregjes moeder keek een beetje bedenkelijk.

‘Is dat niet gevaarlijk, schat? Ik bedoel, Bregje en oma zitten op zijn rug. Stel je voor dat ze de verkeerde raken.’

‘Zeur niet,’ riep Bregjes vader. ‘Die lui zijn scherpschutters. Ze zullen Bregje heus niet raken. En oma...’

Maar niemand luisterde naar hem.

De televisiecamera probeerde de krokodil en zijn passagiers zo goed mogelijk in beeld te brengen.

De politieagenten lieten hun revolvers zakken.

De brandweermannen gooiden hun slangen neer.

Bregje keek strak voor zich uit en streefde Gilbert over zijn kop.

Oma zat achter Bregje.

Ze keek strijdlustig om zich heen en zwaaide met de soeplepel.

Op haar hoofd stond nog steeds het vergiet.
Alle ogen volgden Gilbert, die rustig over het grasveld schuifelde.

Hij kroop naar de wagen van de dierentuin.
Het rumoer onder de toeschouwers werd steeds luider.

Ergens begon iemand te klappen.
Zonder op te kijken, wist Bregje dat het de aardige postbode was.

Iemand anders volgde zijn voorbeeld, steeds meer mensen begonnen te klappen.

Toen Gilbert de wagen van de dierentuin bereikte, galmde een daverend applaus door de lucht.

De straat leek op een voetbalstadion, waar zojuist een schitterend doelpunt gescoord was.

Gilbert had de wagen van de dierentuin bereikt en stopte.

De groene mannen keken een beetje angstig naar oma.

Ze waren de soep nog niet vergeten.

‘Jandorie, maak die kooi open,’ riep oma, wijzend met haar soeplepel. ‘En gooi de loopplank uit.’

‘Ja, mevrouw.’ De groene mannen renden naar de achterkant van de wagen en schoven een brede plank naar buiten.

Gilbert snuffelde aan de loopplank en zette voorzichtig een voorpoot erop. Langzaam, onder aanmoedigingen van de toeschouwers, schuifde Gilbert als een koorddanser over de loopplank de kooi in. Op dat moment kwam Bregjes vader aanhollen. ‘Bregje, ongehoorzaam kind. Reken maar dat jij er flink van langs krijgt als je thuiskomt.’ ‘Boe! Boe!’ riepen de toeschouwers. Gilbert draaide zijn kop naar Bregjes vader. In zijn ogen bliksemde woede en hij opende zijn muil wagenwijd. Toen gromde hij zo hard dat de grond beefde. Bregjes vader sprong een meter achteruit en viel tegen Bregjes moeder aan, zodat ze allebei op de grond belandden. Bregje glimlachte alleen maar. ‘Maak je geen zorgen, papa. Ik kom niet meer thuis.’ Oma grinnikte en stak haar tong uit naar Bregjes vader. ‘En over oma hoeft je je ook niet meer druk te maken,’ zei Bregje. ‘Oma en ik gaan namelijk bij Gilbert wonen. In de dierentuin.’ Gilbert vouwde zijn staart naar binnen en de kooi viel met een klap dicht.

26 Een mooie dag

De dierentuin was dolblij met zijn nieuwe aanwinst.

Uit alle hoeken van het land stroomden bezoekers toe om de reuzenkrokodil te zien. Speciaal voor Gilbert was er een nieuw verblijf gebouwd.

Er was een grote vijver, waar Gilbert uren doodstil in kon drijven.

Rondom het water was een modderbank, waar Gilbert naar hartelust in kon rollen.

Ook was er een brede strook land aangelegd, waarop tropische bomen en planten groeiden.

Het was een echt stukje oerwoud.

Als je goed keek, zag je dat er tussen de planten een grot stond.

Toeristen bleven vaak urenlang over de omheining hangen.

Als ze geduld hadden, zagen ze soms een klein meisje uit de grot komen.
Ze droeg een jurk die helemaal bestond uit takken en bladeren.
En in haar haar zaten witte bloemen.
Minstens eenmaal per dag klom ze op de rug van de krokodil en zwom dan met hem een rondje.
Vaak sloeg ze haar armen om zijn nek en ze gaf hem ook veel kusjes.
Alle toeschouwers durfden dan te zweren dat de krokodil gelukkig lachte.
En er werden duizenden foto's van het tafereel gemaakt.
Meestal tegen etenstijd kwam een oud vrouwtje de grot uit gewandeld.
Ook zij was gekleed in een bladerpak.
Soms droeg ze een vergiet op haar hoofd, soms een krans van witte bloemen.

Ze maakte een kampvuur en zette er een grote soeppan op.

Ze scheen erg veel plezier te hebben, want meestal zong ze heel hard en heel vals cowboyliederen.

Als het eten klaar was, aten de oude vrouw, het meisje en de krokodil samen voor de grot uit één pan.

Ze zagen er alle drie zo gelukkig uit, dat veel mensen jaloers op hen werden.

Bregjes vader en moeder hingen met hun ellebogen op de omheining.

Bregjes vader had tranen in zijn ogen.

‘Moet je zien wat een prachtige huid,’ zei hij.

‘En dan te bedenken dat die van mij had kunnen zijn.’

Bregjes moeder had ook tranen in haar ogen.

Op haar hoofd stond een kolossale hoed, versierd met plastic uien.

‘Het is allemaal jouw schuld,’ zei ze. ‘Jij wilde zo nodig oma het huis uit werken. En jij moest doordrammen over die schoenen. Nu heb ik helemaal niets meer. En wie moet er nu voor ons zorgen als wij oud zijn?’

‘O, dus het is mijn schuld. Jij wilde nooit een huisdier omdat jij griezelt van haren. Ik word doodziek van jou en van die stomme hoeden, die je altijd koopt.’

‘O ja,’ zei Bregjes moeder. ‘O ja?’

Ze trok een van haar schoenen uit en zwaaide ermee boven haar hoofd.

Bregjes vader werd wit om zijn neus.

‘Schat.. niet doen...’

‘Jij houdt toch zo van schoenen,’ schreeuwde Bregjes moeder. ‘Hier heb je een schoen!’

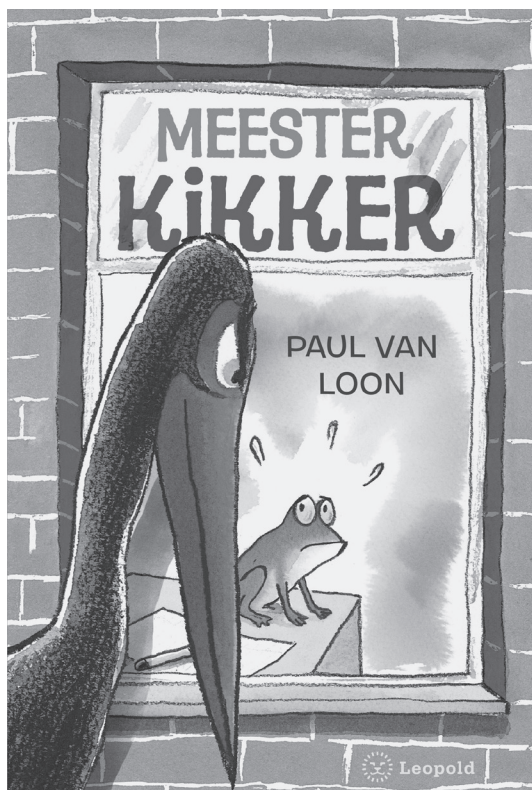
Voor hij kon wegduiken, kreeg Bregjes vader een klap op zijn kop met een punthak.

‘Hier! En hier!’

Met zijn armen boven zijn hoofd vluchtte
Bregjes vader weg.
‘Wacht, ik heb nog een schoen!’ riep Bregjes
moeder en ze zette de achtervolging in op haar
kousen.
Schreeuwend en scheldend verdween het tweetal
uit de dierentuin.
Andere bezoekers keken hen verbaasd na.
Maar niemand liet zijn goede zin bederven, want
in de grote vijver gaf Bregje Gilbert juist een
kusje op zijn snuit.
Het was een mooie dag.

Lees ook van Paul van Loon:

*'Soms ben ik een kikker. Dat is mijn supergeheim.
Niemand mag het weten, behalve jullie.'*

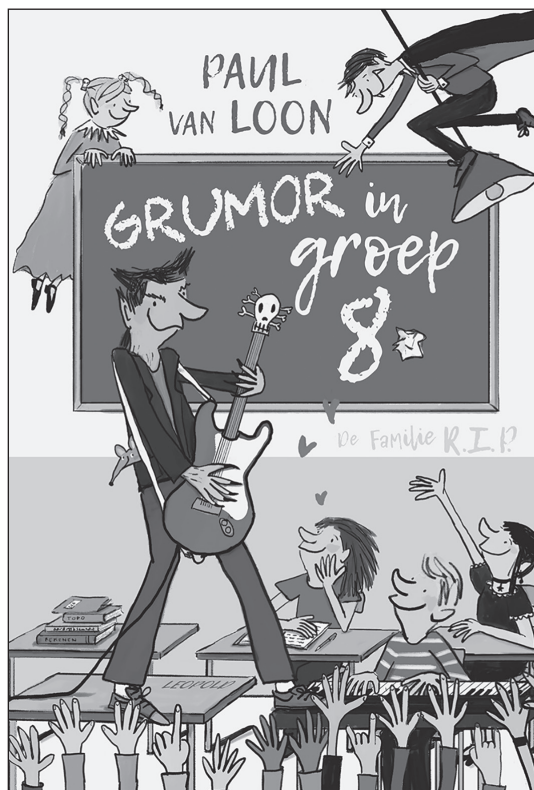
Eerst denken de kinderen dat hun meester een grap maakt. Maar op een dag komt hij de klas in met kroos in zijn haar en natte, gescheurde kleren. Hij is aangevallen door een ooievaar, zegt hij...

Lees ook van Paul van Loon:

De familie Rip wordt een beetje raar gevonden in de buurt. Jimi houdt van gitaargeweld bij volle maan. Lea kan dwars door muren zweven en moeder begraaft zich graag in de tuin. Toch doen ze hun best geen overlast te veroorzaken. 'Lief zijn voor de buren!' zeggen de Rips steeds tegen elkaar. Want ze willen nou weleens lang in hetzelfde huis blijven wonen. Maar hoe ze ook hun best doen, buurman Knieper vertrouwt het niet. RIP ROT OP, denkt hij. Hij heeft geen idee wat hem te wachten staat...

Lees ook van Paul van Loon:

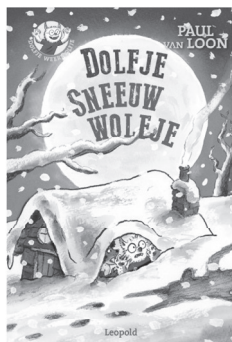
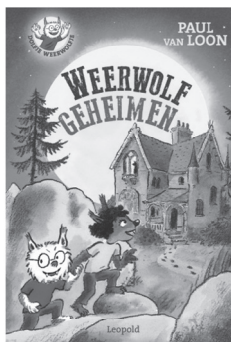
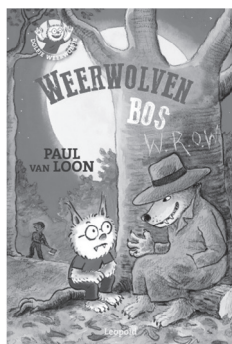
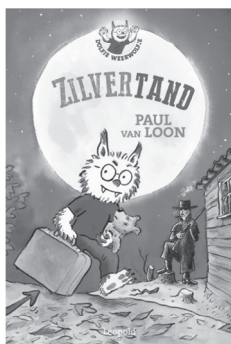
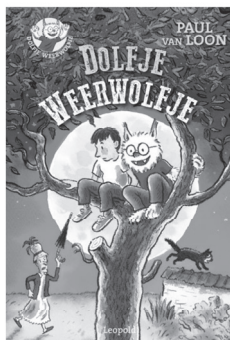

Bah! Heb jij ook zo'n hekel aan lezen?

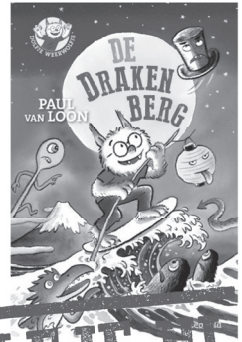
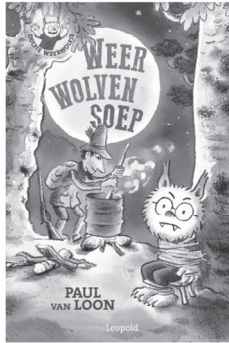
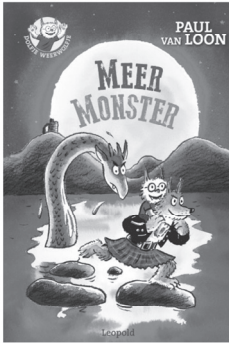
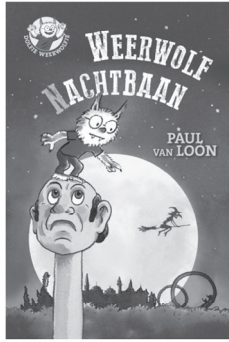
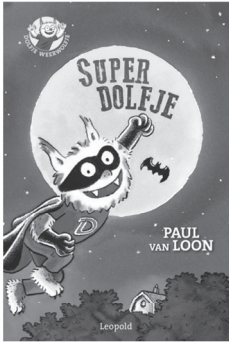
Jimi RIP vindt er niets aan. Tot zijn zombiemoeder een boek vindt over een heel coole weerwolf, een sluwe vampier, een superslimme geest en hun avonturen. Jimi ontdekt dat boeken wonderlijke krachten hebben, waardoor avonturen werkelijkheid zijn of kunnen worden...

Je hebt geluk: zo'n boek heb jij nu in handen! Maar pas op: een boek met zoveel leeskracht zou zomaar vlam kunnen vatten...

LEES OOK

Alle Dolfeje Weerwolfje-boeken zijn los van elkaar te lezen.

WWW.DOLEJEWEEERWOLFJE.NL

